

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.940 van 28 maart 1996
in de zaak A. 62.627/VII-13.032.**

In zake : Antoon HUYBRECHTS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat E. BREWAEYS op 6 maart 1995 namens Antoon HUYBRECHTS heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 7 februari 1995 waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 4 augustus 1994 tot weigering van de milieuvergunning om te Arendonk een varkensbedrijf met 640 varkens en 150 zeugen uit te baten, ongegrond wordt verklaard en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 februari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 februari 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert wat volgt :

"Door de thans bestreden weigeringsbeslissing beschikt verzoeker over geen enkele vergunning meer om de varkensstal uit te baten, waar hij vroeger

beschikte over een vergunning die was verleend bij akte-name.

Bij besluit van 1 maart 1993 bekam verzoeker, na beroep, de bouwvergunning voor de varkensstal. De bouwwerken zijn voltooid en vergden een investering van 1.000.000 Nederlandse gulden, waarvoor een lening werd toegekend door de A.B.N.-bank, en waarop verzoeker uiteraard een zware intrestlast dient te dragen.

De toepassing van art.5 par.1 van het milieuvergunningsdecreet vervalt zodat verzoeker, wanneer de Raad van State de weigeringsbeslissing na een langdurige annulatieprocedure vernietigt, een nieuwe bouwvergunning zal moeten aanvragen, wat het risico inhoudt dat de adviesverlenende instanties en de overheid die over een nieuwe bouwaanvraag te beslissen hebben, ondertussen hun opvattingen over het stedenbouwkundig en ruimtelijk beleid in een voor verzoeker negatieve zin kunnen hebben gewijzigd (zie RvSt. nr. 46.486, 10 maart 1994; RvSt. nr. 48.537, 12 juli 1994; RvSt. nr. 50.156, 10 november 1994). Verder valt het te vrezen dat verzoeker, ingevolge de in het kader van het mestactieplan aangekondigde wijziging van de reglementering, na de gewone annulatieprocedure, niet zomaar opnieuw in dezelfde voorwaarden een vergunning zal kunnen aanvragen en verkrijgen (RvSt. nrs 51.201 en 51.202, 19 januari 1995).";

Overwegende dat in de nota de verwerende partij erop wijst "dat het niet de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is die tot gevolg heeft dat verzoeker niet meer over een milieuvergunning voor het houden van een inrichting met 640 varkens beschikt", nu de voorheen verleende vergunning van 6 februari 1992 met toepassing van het bepaalde in artikel 28 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 is vervallen omdat de inrichting sedert mei 1991 buiten gebruik was gesteld, dat het nadeel derhalve voortvloeit uit voormelde decretale bepaling; dat zij, wat het argument van de bouwvergunning betreft, antwoordt dat het eventueel verval van deze laatste evenmin voortvloeit uit het bestreden besluit maar een rechtstreeks gevolg is van het bepaalde in artikel 5, § 1, van het milieuvergunningsdecreet krachtens hetwelk de bouwvergunning vervalt op de dag van de weigering in laatste aanleg van de milieuvergunning; dat zij eraan toevoegt dat de verzo-

kende partij risico's heeft genomen door onmiddellijk na het verkrijgen van de bouwvergunning over te gaan tot uitvoering en voltooiing van de werken zonder het resultaat van de milieuvergunningsaanvraag af te wachten, dat dit des te meer geldt nu zij diende te weten dat wegens het niet exploiteren van haar inrichting gedurende meer dan twee opeenvolgende jaren het niet voor de hand lag dat de milieuvergunning zou worden verleend zodat moet worden geconcludeerd dat het nadeel aan de verzoekende partij zelf moet worden toegeschreven;

Overwegende dat de milieuvergunningsaanvraag betrekking had op de verandering van een bestaande veehouderij met 640 varkens door het afbreken van oude stallen en het bouwen van een nieuwe alsmede uitbreiding met 694 m³ mestopslag (totaal 894 m³) en elektromotoren van samen 5,5 kW; dat voorheen met een besluit van de bestendige deputatie van 6 februari 1992 (aan de verzoekende partij betekend op 13 april 1993) een tot 6 februari 2012 geldende vergunning bij wijze van akteneeming was verleend voor 640 varkens en een opslagplaats voor 200 m³ mengmest; dat uit de overgelegde stukken niet kan worden opgemaakt of deze vergunning bij akteneeming is verleend op grond van artikel 74 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), dan wel van artikel 25 van het Algemeen reglement voor de arbeidsbescherming, goedgekeurd bij het besluit van de Regent van 11 februari 1946 (ARAB), die de toestand regelen van een bestaande inrichting die, naar gelang van het geval, door het in werking treden van VLAREM I of door het wijzigen van de indelingslijst vergunningsplichtig zijn geworden; dat het beroepen weigeringsbesluit van de bestendige deputatie van 4 augustus 1994 verwijst naar onder meer het advies van het college van burgemeester en schepenen van Arendonk luidens hetwelk "uit de bestuurlijke akte van de politiecommissaris van 29 maart 1994 blijkt dat

de oude stallen slechts werden geëxploiteerd tot mei 1991, derhalve betreft de huidige aanvraag een nieuwe inrichting die niet voldoet aan de verbodsregels van artikel 357 VLAREM II"; dat het bestreden besluit, op grond van het vorenstaande, overweegt "dat deze inrichting dus meer dan twee jaar buiten gebruik is gesteld; dat de vergunning voor de bestaande stallen bijgevolg overeenkomstig artikel 28 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning vervallen is; dat het feit dat de akte (van de bestendige deputatie) slechts op een latere datum werd verleend en betekend aan dit gegeven niets wijzigt";

Overwegende dat de repliek van de verwerende partij met betrekking tot het niet voorhanden zijn van een causaal verband tussen het bestreden besluit en het ingeroepen nadeel gegrond is; dat ten gevolge van het stopzetten in mei 1991 van de exploitatie van het bedrijf de desbetreffende vergunning, met toepassing van artikel 28, § 1, 3°, van het milieuvergunningsdecreet luidens hetwelk "de vergunning vervalt wanneer zij betrekking heeft op een inrichting die gedurende twee opeenvolgende jaren niet wordt geëxploiteerd", vervallen is; dat het feit dat de akteneming van 6 februari 1992 door de bestendige deputatie pas op 13 april 1993 aan de verzoekende partij is betekend, daaraan geen afbreuk vermag te doen, nu zowel artikel 25 van het ARAB als artikel 38, § 3, van VLAREM I bepalen dat in afwachting van een definitieve beslissing over de aanvraag tot akteneming de uitbating van de inrichting mag worden voortgezet; dat de stelling dat door de bestreden weigeringsbeslissing de overeenstemmende bouwvergunning, met toepassing van artikel 5, § 1, derde lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zou vervallen, niet kan worden gedeeld omdat de verzoekende partij tegen de weigering van de milieuvergunning, benevens onderhavige vordering tot schorsing, een beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld; dat de bedoelde

weigering dienvolgens niet definitief en de verkregen bouwvergunning bijgevolg niet vervallen is; dat ingeval, na vernietiging van de weigering van de milieuvergunning, deze laatste wordt verleend, de verzoekende partij van de op 1 maart 1993 verleende bouwvergunning gebruik zal mogen maken; dat het eventuele nadeel voortvloeiend uit een mogelijke wijziging van de milieuwetgeving in de eerste plaats verband houdt met de duur van de annulatieprocedure en dus evenmin in aanmerking komt;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op achtentwintig maart 1900
zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de HH.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

J. VERMEIRE.